

Nr 26.

Av herr **Karlsson** i Vätö, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående beviljande av statsanslag till anordnande av läkaremottagningar i vissa kommuner å landsbygden.

Å de orter på landsbygden, där ej provinsialläkare är bosatt, är ej läkarevården så ordnad, som den borde vara. Det synes mig därför vara statsmakternas skyldighet att i största möjliga mån medverka till att få läkarevården så ordnad å dessa orter, att deras befolkning i någon mån kommer i åtnjutande av samma fördelar, som på de platser, där provinsialläkare är bosatt.

Ett av de största hindren för en ordnad läkarevård å landsbygden äro de långa avstånden, befolkningen har till läkaren. I de flesta fall är läkaren bosatt i stad eller i de större industrisamhällena; landsbygdens befolkning i dessa läkaredistrikt får ofta färdas 1 till 3 mil för att kunna rådfråga läkare, och att detta medför stora kostnader och svårigheter för den sjuke, kan ej bestridas. Mången orkar ej bära en sådan dryg utgift, utan föredrar då hellre, om sjukdomen ej är allt för svårartad, att ej rådfråga läkare. Att en sådan uraktlåtenhet ej är nyttig för folkhälsan, då en lindrig sjukdom, som ej får läkarebehandling i rätt tid, ofta förvärras och den sjuke i regel kommer för sent till läkaren, torde vara uppenbart; många fall finnas säkerligen, där den sjuke, genom att han ej fått behandling i rätt tid, gått en förtidig död till mötes.

Ett sätt att avhjälpa dessa svårigheter för landsbygdens befolkning synes mig vara, att staten genom anslag till sådana kommuner, belägna på ett visst avstånd från närmaste provinsialläkares eller annan läkares bostad (t. ex. 12 kilometer), bereder dem möjlighet att anordna läkaremottagningar vissa dagar i månaden inom respektive kommuner.

För att anordna dessa läkaremottagningar uppstår för kommunerna extra kostnader för lokal till mottagningsrum m. m. arvode och reseersättning åt läkaren o. s. v. och då dessa utgifter för de små landskom-

munerna kunna bliva rätt så kännbara, anser jag, att staten bör bidraga med två tredjedelar därtill och kommunen med en tredjedel.

På grund av vad som sålunda anförts, får jag vördsamt anhålla,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning, huruvida och på vad sätt sådana kommuner, som äro belägna över ett visst avstånd från närmaste läkare, må kunna genom anslag av staten beredas möjlighet att anordna läkaremottagningar inom kommunerna i fråga.

Stockholm den 15 januari 1919.

K. Verner Karlsson i Vätö.